das ſa ni hilja mulle woõraks tulnud? Eks ſa ei woinud warreminne tulla. Tulle agga minno järrel, ma ellan al."

Warras olli nago meleſt ärra ja tum otſekui kalla, agga ta piddi tallopoia järrel minnema, kes jo ele olli läinud ja jättis kotti ſeisma.

„Ei mitte," ütles tallopoeg, „ma pallun, wötta kotti enneſe kaſa."

Warras ei tahtnud mitte.

„Wötta kaſa," hüdis jälle tallopoeg, „egga ta polle minno pärralt."

„Se on teie omma," ütles warras ekkitades.

„Ei mitte," wastas tallopoeg, „ſe willi on Jummala pärralt, kes ſedda mulle laenuks on annud. Sa ei polle ſedda mitte minno, waid Jummala käeſt warrastanud. Sa tunned ommetigi ſeitsme käsko?"

Weel ikka panni warras wasto, agga ei aitand middagi, ta piddi kotti wötma ja

alla kandma. Wärriſedes tulli temma treppid alla ja astus tallopoia tuppa.

„Perrenaene! to rutto leiba, wöid ja öllud", hüdis tallopoeg, „meie olleme ühhe woõra ſanud." Naene tulli, terretas lahkeste, walmistas lauda ja panni need nimmetud road peale.

Agga woõral ei olnud mitte ſöma iſſe.

„Eks ſa ei hakka ſöma?" ütles perremees.

Agga woõras wangutas peaga, ſeſt kuidas olleks woinud ta ſutäie alla ſada? Kui mitte perremees ni lahke temma wasto ep olleks olnud! Wimaks hakkas ta ſöma ja toit mekkis temmale ſelle kohkumiſſe järrel parrem, kui ta iſſi olleks arwanud. Tallopoeg aias ka ni lahkeste temmaga jutto, kui ial söbber söbraga wöib räkida, küſſis ta naeſe ja laſte järrel ja kulis halleda ſüddamega, kui ta omma waeſusſeſt ja toidusſe murredeſt temmale räkis.

Kui ſaid önud, ſiis olleks woõras hea melega ni kaugel kui woimalik ſealt ärra